

Данијела Ђокић

(ЈУ Гимназија Општи смјер, СШЦ “Михаило Петровић Алас”, Угљевик, III-1 danijeladjokic164@gmail.com)

АТЕЉЕ

Дајте да прекине се звук!
Није бука то што ми смета,
већ то што чујем, тај мук,
та тишина другог свијета.

Пустите ме да сањам.
Ја ћу заувјек бити дијете
које вјечно ће да тражи
неке далеке и сјајне планете.

Траг тог сунца остаће само пратиља
мом мјесецу, мјесецу што ћути.
Уз звуке арија мјесец чудне пути,
увијек је радо виђен гост мог атељеа.

А мој атеље су моји снови
и сунце кад запусти небеске авлије,
а небо ишарају звездане прашине,
тад мјесец засија и слави своје аномалије.

Тај мој мјесец има чудан сјај,
мој мјесец нема мијене.
Мој мјесец је увијек пун
и увијек празан у исто вријеме.

Сунце и мјесец као да су Адам и Ева,
Ева је постала од његовог ребра
и под сјајем свог златног сунца
блиједа јој кожа сија попут сребра.

Луна је усамљена вечерас,
вечерас лута и не назире крај пута.
Њена је осама величанствена,
стоји сама и тајанствена.
Тако сама и необјашњива,
аура њена је божанствена.